

KAPITTEL 11 – HELIN

Store og små strøymer inn i Trollsalen og set seg rundt borda. Det summer av stemmer, folk har faktisk pynta seg, det er glitter og julestemning. Helin kjem inn saman med mor og mamma.

– Skal vi sette oss her? spør mor, og Helin har mest lyst til å svare nei. Dennis sit her, med foreldra sine, sikkert. Men dei bryr seg visst ikkje om kva ho meiner uansett, set seg ned og smiler og nikkar.

Tor går opp på scenen, han har dress og nisselue og grip mikrofonen.

– Velkomen til juleavslutning! No er faktisk alle komne, det er eg glad for. Ingen sjuke! Vi skal ete god mat og kose oss i lag. Men først skal vi avsløre den store spenninga vi har hatt i klassen i desember, nemleg kven som er kvarandre sin hemmelege nisseven!

Tor har klasselista framfor seg og roper opp eitt og eitt namn.

– Mo?

Mos hemmelege ven rekker opp handa, alle ler.

– Eg visste det! seier Mo.

Nokre blir overraska, andre ikkje. Nokre blir flaue. Bjørk har skjønt at det var Merida, den største baben i klassen. Dei klarer å gi kvarandre eit smil. Merida har faktisk kjøpt ein kul naglelakk til Bjørk.

Liam blir glad for at det var Bjørk som var den hemmelege venen, han smiler i alle fall. Alle er så happy. Tor kan vere nøgd med klassen sin. Men når er det Helins tur?

– Så er det Dennis. Kven har vore den hemmelege venen hans? spør Tor.

Helin rekker opp handa. Dennis ser overraska på henne. Han hadde ikkje gjetta det likevel.

– Takk for sirupssnippane, seier han. Helin berre nikkar, det skal bety ver så god og det er greitt, babe, men ikkje noko meir. Det får halde.

Eitt namn til. Dennis lener seg mot henne.

– Sorry viss eg har sagt noko teit til deg. Men den lappen du skreiv ...?

– Lapp? Helin er overraska på så mange måtar.

– Om at eg har ... pene auge.

– Hæ? Helin forstår ingenting. Ho har ikkje skrive nokon slik lapp. Men ho har jo fått ein! Og ho hadde eit håp om kven det var frå.

– Ikkje frå meg. Du har nok ein annan fan i klassen.

Dennis blir heilt rar. Søkk liksom saman. Ser for ein gongs skuld ikkje berre sint og sur ut.

– Ok, det var nok feil, kviskrar han. Helin håper ingen har høyrte dei.

– Helin! roper Tor ut. – Du er den siste! Kven var din hemmelege ven?
Inga hand i vêret. Ingen melder seg. Helin hadde fått eit fint, lite lys, forma som ei snølykt. Men kven hadde gitt henne lyset?

Alle ser seg rundt i Trollsalen, men det hjelper ikkje. Tor blir stressa, klør seg i nisselua.

– Jammen, alle har jo hatt ein hemmeleg ven! Eg må berre sjekka lista mi, berre vent, vi finn ut av dette ... Men no tek vi songen først!

Bjørk ser bestyrta ut. Mo fniser.

– Vi finn ut av dette, gjentek Tor. – Men no skal vi altså synge «Stjerna i desember». Det er ein song kanskje ikkje så mange kjenner, men som vi har blitt veldig glade i. Og vi er så heldige at Liam vil spele saman med oss. Bli gjerne med, de vaksne og!

Liam tek plass ved pianoet. Han ser så alvorleg ut, gruer han seg? Eller har det skjedd noko? Uansett, han spelar opp. Klassen står ved sida av pianoet, ser mot foreldra, publikum. Klassen syng, det blir så tynt og rart i den store Trollsalen.

*Dagen er kort, kvelden kjem brått,
det er kaldt, himmelen lyser blått*

Songen stilnar meir og meir. Så flautt. Helin kan eigentleg teksten, men viss ingen andre syng ...

*Vi står med himmelvendt blikk,
ser eit lys i det fjerne.*

Det er like før det stoppar heilt opp, endå Tor viftar med armene og smiler som berre det. Brått høyrer Helin ei sterk og klar stemme som syng med dei.

*Ei stjerne skin i mørke desember
ho gir lys i våre inste rom*

Ho løftar blikket. Det er mora til Dennis, som Helin sat ved i stad. Ho hadde ikkje sagt noko før i kveld. Men ho kan synge. Ho syng «Stjerna i desember» som ei songstjerne, og blikka går att og fram til mora og Dennis, som ser ut som han berre vil løpe av garde. Men songen stig, mora til Dennis og Liam leier dei trygt og sikkert, det er til og med fint, det er som om orda betyr noko og gir lys.

Etter songen klappar dei for kvarandre, folka i klassen og foreldra og Tor. Og Liam får ein ekstra applaus. Helin blir varm inni seg, stolt. Dei har planar saman som ingen veit noko om. Ho kjenner at ho blir raud i kinna då auga deira møtest eit sekund. To. Det er han som har dei vakraste auga. Blå og klare, opne. Ho håper ingen ser dei raude kinna.

Bjørk sit på nabobordet, ho vippar stolen bakover og snakkar til Helin.
– Eg hørde du sa noko om ein lapp i stad?

– Ja, SÅ rart, seier Helin. – Dennis trudde eg hadde skrive ein lapp til han, men det var eg som fekk den lappen, og der stod det ...
– ... at du har dei vakraste auga i klassen? spør Bjørk. – Eg fekk og den lappen!

Bjørk hoppar opp på scenen og grip mikrofonen. Fortel om lappen, spør om fleire har fått han.

21 hender i vêret. Alle har fått lappen, alle har dei vakraste auga i klassen.

Om kvelden poppar ei melding opp på mobilen.

Orsak. Eg er den hemmelege nissevenen din. Eg hadde ein dårleg kveld. Klarte ikkje seie frå. Eg er så lei meg. Ser deg på konserten – ok?

Helin skriv 100 svar. Slettar 99.

Takk for det fine lyset. Og nissesjokoladen? Eg må få høyre meir når vi møtest. God jul 😊

Strofene i julesongen er henta frå «Stjerna i desember» av Gaute Øvereng.